

Ja, moja sestra a lietajúca stolička

Ja, moja sestra a lietajúca stolička

Mám iba jednu sestru a práve sa rozprávame o zážitkoch v škole. Náš rozhovor vyzerá takto:

Sestra: Ja mám zaujímavú ceruzku, aj keď je iba obyčajná a...

Ja: ...zázrak!

Sestra: Čo "zázrak"? (Nechápe.)

Ja: Za tebou!

Sestra: Čo za mnou? (Nechápe ešte viac.)

Ja: Stolička!

Sestra: Čo "stolička"?! (Už sa rozčúli.)

Ja: Lieta!

Sestra: Čo lieta? (Teraz na to príde.) Stolička lieta? (Otočí sa.) Fakt!

Ja: Prečo lieta? Je tam duch?

(Obe sa zľakneme.) Áááááá!

Sestra: Na čo čakáš?

Ja: Eeeee, a čo mám robiť?

Sestra: Ved' ísť pohľadať niekoho, kto zdvíha tú záhadnú stoličku!

Ja: Aha, neviem, prečo mi to nedošlo.

Sestra: Máš nejakej potuchy, kto zdvíha stoličku?

Ja: No ale vidíš tu niekoho?

Sestra: No ja nevidím.

Ja: A ja asi vidím? Tiež nevidím! (Som nervózna.)

Sestra: Ja sa bojíííííím! (Vrieska.)

Ja: Poďme sa spýtať mamy, možno ona vie, kto to robí.

Sestra: Aleee...

Ja: Žiadne ale! Máš povedať "dobre" a nie "ale"! Ale keď nechceš ísť za mamou, tak pá-pá!

Sestra: Počkáááj!

(Hľadáme mamu. Na chodbe je tma.)

Ja: Mami, kde si?

Sestra: Mami, kde si? (Opakuje po mne.)

Mama: Tu!

Ja: Kde tu?

Mama: Tu!

Sestra: Kde tu?

Mama: V kuchyni.

Ja: Ahá! Mami, prosím, poď ku nám.

Mama: Čo ste zasa vyviedli?

Sestra: Videli sme lietajúcu stoličku.

Mama: To má byť vtip?

Ja: Ale mami, poď sa pozrieť! Prosím!

(Ideme všetky tri za stoličkou. Ibaže stolička stojí na svojom mieste.)

Mama: No, kde je tá stolička?

Sestra: Tu!

Mama: A lieta?

Ja: Nelieta. Ale pred chvíľou...

(Stolička znovu začala lietať.)

Mama: Ja odpadnem! (Je prekvapená.)

Ja: Mami, nevieš, kto dvíha tú stoličku?

Mama: Žeby duch???

Ja: Áááááá! Ockóóó! (Kričím z celého hrdla.)

A tu sa končí ten rozhovor. On by pokračoval ďalej, keby ma ocko nezobudil. Počul, ako ho volám. Radšej som mala byť ticho. Či nie?